

optræder som den Ansvarhavende. Nu kan jeg ikke forstaae, hvorledes det ærede Medlem kan mene, at det, han foreslaaer, er mildere mod Udgiveren end det, som er foreslaaet af Finantsministeren. Tvertimod, den Regel, som foreslaaes af Finantsministeren, gaaer jo ud paa, at saalænge det ikke er betydet en Udgiver, at disse bestemte Besjendtgjørelser ansees for ulovlige, optager han dem udenvidere, men det ærede Medlem vil, at Udgiveren skal møde med en saadan Besjendtgjørelse for Politimesteren og forelægge ham det Spørgsmaal, om den er lovlig. Dette er langt besværligere og vil ogsaa føre til det Resultat, som den høitærede Finantsminister nævnte, at enhver som helst Politimester maa antages at ville foretrække at sige Nei, fordi han ikke vil have noget Ansvar paa sig. Men det, der egentlig foranledigede mig til at tage Ordet, var den forunderlige Maade, hvorpaa det ærede Medlem forklarede, hvad der var Censur. Han har ikke som vi Andre levet i den Tid, da man fik at føle, hvad det var at være undergiven Censur, og den Censur, det ærede Medlem foreslaaer, er den allerværste, vi have kjendt. Det er den, der i den absolute Regjeringstid traf den, der eengang var dømt for at have overtraadt Presseloven. Vi havde en Censur for Folk, der ikke vare dømt for Presseovertrædelser, og den bestod i, at, saasnart et Skrift eller et Blad var trykt, skulde det forelægges Censur og faae dennes: „foreviist“ paa sig, før det forelagdes Publicum. Men det blev, som sagt, forelagt trykt, og Censur havde ingen anden Indflydelse paa det, end at han kunde negte at skrive „foreviist“. Han kunde ingen Forandringer gjøre, men naar han ikke vilde skrive „foreviist“, lod han lægge Beslag paa det trykte Dypag, og saa kom det an paa, om Forfatteren kunde forsvare Udgivelsen. Naar derimod en Forfatter eengang var dømt, kom han under det, som kaldtes Censur, og som netop var det, som det ærede Medlem her foreslaaer. Naar han vilde have Noget trykt, maatte han gaae med den skrevne Dypats til Politimesteren og bede ham gjennemgaae den for at see, om der var Noget deri, der ikke maatte trykkes, og saa kunde Censur stryge, hvad han vilde, inden han gav Skriftet Paa-

tegning om, at det maatte trykkes. Det var den Straf, der foruden Mulct og Bånd og Brødstraf fulgte paa for den Forfatter, der overtraadte Trykkesfrihedslovgivningen, at han tillige kom under Censur, og dette mener den ærede Forslagsstiller nu ikke var Censur, men det var netop den egentlige sande Censur, og det er den, han her foreslaaer indført. Jeg maatte naturligviis udtale mig herom, da jeg blev saa overrasket over det ærede Medlems Forklaring af Censur, at jeg ikke kunde afholde mig fra nærmere at inddegaae den.

Berg: Derfor det ikke var Andet, det ærede Medlem havde til Hensigt med at optage Forslaget end at fremkomme med disse Udtalelser, saa forekommer det mig, at han meget gjerne kunde have sparet sig at optage det, thi hans Bemærkninger mod mig berøede jo paa to Misforstaaelser. Den ene er, at, naar jeg har kaldt mit Forslag for mildere end Finantsministerens, saa var det jo det oprindelige, nu 5. Gange, behandlede Forslag af Finantsministeren, jeg havde for Øie, og ikke, som af ham antaget, det nu foreliggende. Naar han derhos talte om Censur, påstaaer jeg, at Finantsministerens oprindelige Forslag i høiere Grad indfører Censur end mit. Mit gaaer aldeles ikke i den Retning, som det ærede Medlem meente. Det paalægger aldeles ikke Udgiveren nogen Forpligtelse til at forevise for Politimesteren. Han kan paa eget Ansvar trykke saa meget, som han vil, med at indsette sig for Mulcten, uden at henvende sig til Politimesteren. Mit Forslag indeholder kun en Bemyndigelse for ham til hos Politimesteren at søge Forvisning om, at han ikke begaaer noget Ulovligt, hvis han selv er i Tvivl. Det kan jo aldeles ikke henvøres til de gamle Bestemmelser om Censur, som dog ikke stige saa langt tilbage i Tiden, at man ikke eengang skulde have hørt en Fugl synge derom. Det er netop Pointen i Forslaget, at det gaaer ud paa, at vedkommende Redacteur eller ansvarlige Udgiver har Ret til hos Politimesteren at faae sin Tvivl klaret, saaledes at han rolig, uden Strafsansvar kan optage vedkommende Besjendtgjørelse. Naar der er talt om, at Redactoren skulde forelægge en Besjendtgjørelse, for hvergang han vilde lade